

Питър Тийл, Католическата църква и планът за налагането на Антихриста

Март Атанасов

Роден през 1967 г. във Франкфурт, Германия, Питър Тийл е философ и юрист по образование, предприемач, инвеститор, визионер и автор, който добива световна известност като съосновател на технологичните компании „Палантир“ и „Пейпал“, и като ранен инвеститор в „Спейс Екс“ на Илон Мъск, „Фейсбук“ на Марк Зукърбърг и др. През последните години Тийл става още по-известен с „апокалиптичната“ си ангажираност с въпроса за появата на Антихриста в края на света. Той предвижда, че това може да се случи в близко бъдеще във връзка с развитието на технологията на изкуствения интелект, която самият той разработва, и оттук произтичат опасенията му, че Антихристът би могъл да я използва, за да създаде световно правителство под претекста за предотвратяване на заплахи като ядрена война, климатични промени, самия изкуствен интелект и др.

Тийл отъждествява Антихриста с единна световна държава, която използва изкуствения интелект като средство за потисничество и контрол. Като негови предвестници той вижда всички, които днес апелират за централно регулиране на изкуствения интелект, сред които е римският папа, както и международни системи като ООН, Международния наказателен съд, „брюкселската бюрокрация“, световното финансово наблюдение и други подобни, които лесно могат да бъдат овладяни и сведени до изпълнителни центрове на световна диктатура. Призивът му е за оказване на съпротива, подкрепено с практически мерки като неговата алтернативна платежна система PayPal, която определя като партизански либертариански опит да възпре Антихриста. Друг от призивите му е за ненамеса в развитието на технологиите и иновациите от страна на държавните институции с мотива, че истинската заплаха не е в

прекомерното им разпространение, а в потискането им и опитите за създаване на глобална система за контрол под претекст за сигурност на гражданите.

Така Тийл първи отваря темата за Антихриста и възцаряването му в края на света, което от своя страна предполага и появата на “Месията”, за когото говорят редица библейски пророчества, апостолски послания, Откровението на Йоан, някои учения на църковни отци и др. В серия от публични презентации, телевизионни интервюта и закрити лекции той развива въпроса, поставяйки го във връзка с новите технологии и опитите за регулирането им, като реакцията на световната преса е забележителна. Основният тон е силно критичен, скептичен, дори ироничен и стигащ до подигравателен. Лекциите му обикновено се определят като хаотична смесица от теология, политика и теория на конспирацията, а стилът — близък до този на фантастиката, но не и до академично-философския и теологичния. Нещо повече, съдържанието им обикновено се фрагментира и извън общия контекст самият Тийл се обвинява, че заплашва демокрацията заради участието му в Палантир, като изданието The UnPopulist заявява, че всъщност не друг, а без да го знае, самият той е от “партията на дявола” (<https://www.theunpopulist.net/p/peter-thiel-looks-everywhere-for>). Същото твърди, че Тийл търси Антихриста навсякъде другаде, но не и в огледалото, и без аргументи говори за негови опити да създаде свръхправителство, което е деспотично. Други издания също лансират силно преувеличени, близки до абсурда идеи като тази, че Тийл финансира политическото движение на Тръмп, за да завземе държавната власт, както и че участва в надпревара за предизвикване на есхатон — край на света.

Заради дейността на неговата компания Палантир, която се занимава с анализ на данни и провеждане на наблюдения за различни правителства, шпионски и военни организации по света, извън контекста на есхатологичната му дейност, Тийл преувеличено се представя като самия Антихрист. Тон задават водещи издания като Гардиън, което обобщава лекциите му с ироничното “*Do Thiel’s arguments make sense? In a word, no.*” и го илюстрира на фона на

инспирирания от дявола Антихрист (фиг. 1) (<https://www.theguardian.com/us-news/2025/oct/10/peter-thiel-lectures-antichrist>). Подобни илюстрации има и в други издания. (<https://www.wired.com/story/the-real-stakes-real-story-peter-thiels-antichrist-obsession/>).

Фиг. 1

“The Economist” иронизира Тийл, призовавайки аудиторията да не го взема насериозно, тъй като той не е нищо повече от един “технологичен бро през 21-ви век с много пари, който обича да се облича в черно и използва фрази като „Айде бе“. Изданието отправя подигравателното внушение, че той е “*малко вероятно да бъде цитиран след 2000 години.*” (<https://www.economist.com/culture/2025/10/16/the-antichrist-hes-back>) Оценката на Le Monde е силно критична и иронична, дори с намека, че е луд (<https://www.lemonde.fr/en/opinion/article/2025/10/30/according-to-peter->

thiel-the-21st-century-antichrist-uses-fear-of-climate-change_6746932_23.html). Коментарите на Financial Times са саркастични и определящи апокалиптичните идеи на Тийл за художествени измислици, достойни за роман. (<https://www.ft.com/content/427f3384-cc8d-45eb-a383-f71979b34aab>)

„Американска ерес: трябва ли Питър Тийл да бъде изгорен на клада?“

Тийл не се свени да нарече някои от критиците на изкуствения интелект, апелиращи за поставянето му под контрол, “агенти на Антихриста”. Сред тях са Елиезер Юдковски и Грета Тунберг, както по подразбиране и папата. Реакцията на Ватикана е мигновена и в навечерието на серията от лекции на Тийл в Рим през март 2026 по темата за Антихриста отговаря с поредица от статии, публикувани в официалния ежедневник на италианската конференция на католическите епископи “Avvenire”. Папството защитава позицията си, че технологичният сектор не трябва сам да определя границите на своята дейност, а това трябва да се прави от правителствата, които са длъжни да отстояват правото си на контрол и още в заглавието на една от статиите от 8 март 2026 Тийл е наречен *“сърцето на мрака на дигиталния свят”* (https://www.avvenire.it/economia/chi-e-e-cosa-vuole-davvero-peter-thiel-il-suore-di-tenebra-del-mondo-digitale_105528). В друга статия за неговия Антихрист се казва, че е “фалшив”, докато този на Католическата църква се счита за “истински” и за такъв, който вече е тук и вече победен (https://www.avvenire.it/rubriche/la-rimonda/lanticristo-di-thiel-e-quello-di-giovanni-levangelista_105901). В трета статия се говори за “капана на Тийл” (https://www.avvenire.it/idee-e-commenti/lintelligenza-artificiale-non-ha-bisogno-di-limiti-ma-di-unanima_106316), а в четвърта той е сатанизиран като *“горд и твърд противник на идеологията на будния свят”*, чиято визия по въпроса била конкурентна на тази на Католическата църква, както е формулирана в документите на Ватикана (https://www.avvenire.it/rubriche/la-rimonda/thiel-la-paura-dellanticristo-e-la-risposta-della-chiesa_105574).

Подобни ожесточени реакции са крайно интересни, сред които е и тази на професора по еклезиология в Тринити Колидж, Дъблин, Масимо Фаджоли. Според него самата поява на Тийл в Рим, в непосредствена близост до Ватикана, е директно предизвикателство към папата, който е един от тези, които апелират за налагане на ограничения на изкуствения интелект (<https://www.ft.com/content/fc1e7e9a-9d5d-4217-b9b2-38069eb1197b?syn-25a6b1a6=1>). Това явно наистина е така и затова от висотата на позицията си Фаджоли директно обвинява Тийл в опит за създаване на насилствен проект за промяна на бъдещето, който фундаментално противоречи на визията и ценностите на Католическата църква. Затова той определя лекциите на Тийл в Рим като враждебна към папството “операция”, както и като опит за създаването на римски кръг, конкурентен на папския.

Конкурентната позиция на Тийл и неговия кръг е много важна и именно тя застрашава Католическата църква, заради което се стига дотам Тийл да бъде определен като “еретик” от самия главен съветник на римския папа по въпросите на изкуствения интелект Паоло Бенанти (<https://legrandcontinent.eu/fr/2026/03/14/thiel-heresie-benanti/>). Изданието “Le Grand Continent” го илюстрира като такъв на показания по-долу портрет, който представлява бюст на Тийл в полупрофил, задната част на който не се вижда. За красота той е поставен в класическа рамка, под която изпъква безизразното, студено изражение на лицето му, иззидано от плътно прилепнали една до друга тухли. Това създава усещането за затвор, в който Тийл сякаш е поставен. Името му е изписано върху подобна на затворническата униформа, като е важно, че портретът има два плана — този на Ватикана горе на хълма и “хорския” долу в полето. Тийл се явява по средата като един вид мост между двете. Такъв има и на нивото на очите му, които сякаш са се прицелили в него, от което той е на път да изгори, оставяйки хората без благословията на Ватикана.

Фиг. 2

Най-същественото в този портрет на Питър Тийл е неговото двойко значение. Пожарът, обхванал Ватикана, сякаш е предизвикан от него, но реално пламъците пълзят към главата му като един от тях е на път да я близне. Това е свързано със заглавието на статията:

„Американска ерес: трябва ли Питър Тийл да бъде изгорен на клада?“.

Самата статия, написана от Бенанти, е изпълнена с противоречия и в нея например пише, че Тийл действа като „политически теолог“ в средите на Силициевата долина. Казва се, че цялата му дейност трябва да се разглежда като *“непрекъснат акт на ерес срещу либералния консенсус”*, представляващ предизвикателство към самите основи не само на Католическата църква, но на гражданското общество като цяло.

“В най-дълбокия си философски смисъл ереста следователно не е отрицание на истината, а изолиране на частична истина, отделена от релационната тъкан на цялото и издигната до статута на абсолютен принцип. Това е абсолютизиране на фрагмент, отделен от хармонията на цялото: специфична интуиция за човешката природа или социалната динамика, която, лишена от необходимите противотежести, наложени от сложността на реалността, става всеобхватна – и в крайна сметка тиранична. Така именно трябва да се разбира визията на Тийл: не просто като отхвърляне на западните ценности, а като патологична радикализация на някои от техните компоненти – конкуренцията, технологиите, индивида, които, издигнати като единствен компас, водят до резултати, коренно различни от споделения демократичен проект. Целият ход на действието на Тийл може да се тълкува като акт на непрекъсната ерес.”

Бенанти тълкува по доста превратен начин философския смисъл на понятието *“ерес”*, което в изначалния си, древногръцки вариант е лишено от каквато и да било отрицателна конотация. При него обаче такава се забелязва, видно и от илюстрацията, на която Тийл е на път да изгори, както и от масираната медийно-католическа кампания за zlepоставянето му. Това го прави да изглежда като еретик, подобен на тези в древността от категорията *“bougre”* (старофр. — еретик). Това са последователите на средновековното манихейство — богомили, албигойци и катарии, които Католическата църква счита за еретици и в повечето случаи осъжда на смърт чрез изгаряне на клада. Те са висшите представители на свещеническото съсловие на първата в света християнска

манихейска религия от началото на III в., възникнала на територията на атакувания от САЩ и Израел днес Иран. Спрямо нея възникналият по-късно католицизъм трябва да е бил ерес, но във философския древногръцки смисъл, а не в латинския, възникнал по-късно.

Особено обезпокоителна за Бенанти е онлайн платформата за плащания PayPal, замислена от Тийл като алтернативната и спасителна. Той говори за “PayPal мафия”, описана като гъста мрежа от взаимозависими индивиди, упражняващи непропорционално голямо влияние върху планетарната система. Нейната власт била разрушителна, за което трябвало да се помисли как все още (!) да бъде стопирана, или интегрирана в демократичните структури (“на либералния консенсус”). Като нейни членове са изброени хора като Илон Мъск (Tesla и SpaceX), Рийд Хофман (LinkedIn), Макс Левчин, Чад Хърли, Стив Чен и Джавед Карим (YouTube), Джереми Стопелман (Yelp), Дейвид Сакс, наречен „цар на изкуствения интелект и криптовалути“ на Тръмп, Сергей Брин, Марк Андреесен и др. Никой не е пощаден, а всеки е разгледан като заплаха за вече обезпокоително променения социален пейзаж (на Църквата) през XXI век.

Бенанти говори за световен преврат в Силициевата долина и преход на дигиталните корпорации от технологична към политическа власт. “Компаниите, основани или финансирани от PayPal мафията, не просто продават продукти: те предефинират самата инфраструктура на обществото, работата, информацията и сигурността.” Отново никой не е пощаден:

1. *Facebook* колонизира човешките взаимоотношения;
2. *LinkedIn* картографира и структурира професионалния свят;
3. *YouTube* демократизира, като едновременно фрагментира филмопроизводството;
4. *Palantir*, “основана от Питър Тийл с подкрепата на ЦРУ чрез фонда

си за рисков капитал In-Q-Tel, въведе логиката на анализа на данни в самото сърце на разузнавателните и военните апарати”;

*5. **Amazon** демонтира физическите магазини;*

*6. **Google** отнема монопола на медиите върху достъпа до знания;*

*7. **Tesla** предизвиква автомобилната индустрия, базирана на изкопаеми горива.*

Налице са обвинения и срещу движението TESCREAL, занимаващо се с “трансхуманизъм, екстропианизъм, сингулатаризъм, космизъм, рационализъм, ефективен алтруизъм и дългосрочен подход. Тези философии, подкрепяни по-специално от Илон Мъск, разглеждат технологиите като инструмент за преодоляване на биологичните и социалните ограничения на човечеството. Ефективният алтруизъм и дългосрочността, насърчавани по-специално от фигури като Дъстин Москович, превръщат натрупването на капитал в морален императив за „спасяване на бъдещето“, дори ако това означава оправдаване на относителната незаинтересованост към настоящите неравенства в името на хипотетично бъдещо благо на човечеството”, пише Бенанти.

Войната на папството е срещу технологичните обществени платформи, които според Бенанти не са неутрални, а преднамерено целят да предефинират добрите стари социални норми, установявайки нов световен контрол. “Самият Питър Тийл *въплъщава тази промяна*”, обобщава той. За него Тийл е този, който “от либертариански инвеститор се е превърнал в централен политически играч, открито подкрепящ Доналд Тръмп [сякаш това е нещо лошо], финансирайки кандидати, които споделят неговата анти-естаблишмънтска програма.” Така, явявайки се въплъщение на философските прозрения на Жирар, той и “PayPal мафията” били разбрали преди всеки друг, че в дигиталната епоха истинската сила не се крие в контрола върху средствата за производство, а в контрола върху средствата за имитиране и свързване. “Те построиха дигитална ‘кула’, за да свържат света, но преди всичко — за да го

управляват. Когато започнаха да се появяват пукнатини в тази структура като поляризация, дезинформация, алгоритмичен контрол, стана ясно, че платформите не са просто виртуални обществени пространства, а мощни идеологически машини, способни да оспорват суверенитета на държавите и да пренаписват самите правила на демократичното съвместно съществуване.”

Бенанти ожесточено говори и за “поддривната природа на проекта на Питър Тийл и неговия кръг”, и заплануваната “тиха, но радикална смяна на властта”. “Утопичните тинейджъри в гаражи с годините се обединиха в единен мозъчен център на глобална геополитическа сила”, а “трансформирането на политическата маргиналност в технологично превъзходство” и “посягането към ключовете на властта” е също тяхно дело. Те разбрали, че “истинската власт вече не се състои в контрола върху традиционните физически или финансови структури, а в упражняването на нов суверенитет: изчислителната мощ”, най-осезаемият израз на която е PayPal, “създаден, за да превърне традиционната банкова система в отживелица. Тези компании не са просто икономически модел: те представляват акт на асиметрична война срещу установения ред.”

Това са фрагменти от странната “война” на папството в лицето на Бенанти — главният съветник на папата по въпросите на изкуствения интелект, срещу Силициевата долина и в частност срещу Питър Тийл — самият неин „тих архитект“, както е наречен! Неговата “политическа и предприемаческа визия” е тази, която, след като е установила, че традиционните пътища на властта са блокирани от папската йерархия, е потърсила друго решение, а именно да установи “монопол, който да не се конкурира със стария свят, а да го превърне в отживелица”.

Есхатологията на Питър Тийл и тази на Рудолф Щайнер

Посещението на Питър Тийл в Рим през март тази година с право се счита за предизвикателство към римското папство и лично към

папата, чиито есхатологични възгледи са в рязък контраст с неговите. До сега малко внимание се обръща на развития от Тийл въпрос в съчинението „Пътешествия до края на света“ (<https://firstthings.com/voyages-to-the-end-of-the-world/>), което стъпва на „Новата Атлантида“ (1626) на Франсис Бейкън, и източници като предсказанията на евангелистите Йоан и Матей, апостол Павел, пророк Даниил, романа „Пътешествията на Гъливер“ (1726) на Оливър Суифт и др. Заключителната дилема е повдигането на въпроса „Единен свят или никакъв?“, на който се отговаря: „По-добре червен, отколкото мъртъв“. Или преформулирано: „Антихрист или Армагедон?“ — „Нито едното, нито другото“. На темата обаче може да се погледне и по друг начин — а именно от гледната точка на известният експерт по есхатология Рудолф Щайнер (1864–1925). Той принадлежи към категорията окултисти и пророци като тези, прогнозирали в древността появата на Антихриста. В изследванията на Тийл по въпроса не личи какъвто и да било окултен нюанс, което може да е съзнателно търсен (д)ефект. Изключение е заявлението на организаторите на четирите римски лекции, в което се казва, че Тийл изследва как *“окултни сили непрестанно работят, решени да унищожат това, което е останало от Запада”*. (<https://www.nytimes.com/2026/03/17/world/europe/peter-thiel-rome-antichrist-catholics.html>)

За сега няма как да разберем дали Тийл е запознат с творческата дейност на Рудолф Щайнер, протекла основно в родната му Германия, но е трудно е да се повярва, че не му е известна — нито на него, нито на който и да било друг от неговия многоброен екип изследователи. Защото, също като Тийл, Щайнер твърди, че Антихристът, когото най-често нарича Ариман — древноперсийското му име, ще бъде *“същност”* с блестящи интелектуални способности, и също като него смята, че човечеството трябва да се подготви за него и това, което ще предизвика като дойде. Става въпрос за световна мисия и правилната ѝ преценка е важна за хората, за каквото всъщност апелира и Тийл.

От изявленията на Рудолф Щайнер става ясно също, че раждането

на Антихриста ще бъде на Запад в англоезичния свят, където може да носи фамилия като “Смит”. (Интересно е, че същата се появява във филма “Матрицата”, където един от главните герои е агент Смит, който се стреми към създаването на еднороден, подреден и послушен свят, което говори, че неговият прототип може да е бил Антихристът.) Според Щайнер времето на неговата поява ще е след края на XX век или по-точно *„преди да е изтекла и малка част от третото хилядолетие.“* (Рудолф Щайнер. Събр. съч. 191, лекция от 1 ноември 1919) Това ще е време на опустошителни събития в материалния свят, казва той, подпомагащи въдворяването му, като за подпомагащи такива събития говори и Питър Тийл — AI, ядрени и екологични и други заплахи.

Това, което е интересното, е че Щайнер говори за свързано с Ватикана тайно католическо-масонско братство, което подготвя почвата за появата на Антихриста. То “осигурява нужните условия за възплъщението на Ариман”, казва той в лекцията си от 4 ноември 1919! (Виж Рудолф Щайнер, Събр. съч. 191) Става въпрос за това католическо братство на окултна основа, за което говори и британският окултист от втората половина на XIX в. Чарлз Джордж Харисън в поредицата от свои лекции, изнесени през 1893 г. в Лондон и отпечатани на следващата година в книгата “Трансцендентална вселена” (<https://archive.org/details/transcendentalun00harr>) В тях той за първи път разкрива съществуването на такова братство под формата на “държава в държавата” в рамките на Римокатолическата църква (стр. 21-22, текста на фиг. 3), както и на британско-масонска “държава в държавата” в рамките на английското тридесет и три степенно франкмасонство (Шотландски и Йоркски ритуали). Независимо от известната неприязън, която навремето са изпитвали едни към други, те си взаимодействат в една обща франкмасонска “държава в държавата”, за която говори също и Рудолф Щайнер.

A practical occultist usually belongs to a brotherhood, and I am given to understand that many of them are members of the higher orders of Freemasons, and constitute in that body an *imperium in imperio*. Others there are who belong to religious orders in the Roman Catholic Church, notably the *Jesuits*, to which they stand in the same relation as the others to the Freemasons. Between these and the last named there is war to the knife, and each accuses the other of following the "left-hand path." There are, of course, exceptions to this rule; I know myself one practical occultist who is unattached, but the advantages of co-operation are so great that nearly every *practical* occultist (unless he has given himself up to the practice of evil arts) is a member of some one or other more or less strict fraternity. A theoretical occultist, on the other hand, is not necessarily a member of an esoteric brotherhood, though, of course, many of them are. There are numbers of self-initiated persons in this country, for various reasons precluded from taking the steps necessary to attain proficiency in practical occultism, who are yet in intimate relation with those who have, and whose companionship, and even advice, are sought and welcomed by those who are taking an active part in the combat behind the veil.

Фиг. 3

Става въпрос за висши представители на католическите ордени, основен от които е този на йезуитите, които заедно с англоговорящите си колеги през 80-те години на XIX век планират "следващата голяма европейска война", както казва Харисън, имайки предвид Първата Световна война (Пак там, стр. 51). Така наречената Октомврийска революция също е техен замисъл, целящ "Руската империя да умре, за да просъществува руският народ". (Пак там, стр. 51) Трети такъв са провеждането на "социалистически експерименти — политически и икономически" в Русия, каквито наистина започват през 1917 г. (Пак там, стр. 52).

В последната си книга "Символ веруюто на XX век", издадена през 1923, Харисън обобщава, казвайки, че току-що приключилата Първа световна война слага края на една историческа епоха и полага началото на друга — тази, в която отново ще се води война,

“бойното поле на която ще бъде късната Руска империя, където се срещат Изтокът и Западът”. (Harrison, C. G., “The creed for the twentieth century”, 1923, New York: Longmans, Green; page 59, както и на адрес <https://archive.org/details/creedfortwentiet00harr/page/58/mode/2up>) Наистина такава днес се води в Украйна, на чиято територия от 2014 изглежда се срещат интересите на въпросните два лагера.

Тази и друга подобна информация показва колко далекобойна е католическо-масонската артилерия, сформирана някога на територията на Англия. Според Рудолф Щайнер, който е ръководител на немска масонска ложа от 1905 до 1914, това става в края на XVIII в., когато ордени на сформирания през 1717 английско новомасонство са заляти от йезуити. „Така, че няма да откриете йезуитизма само на места, където се критикува масонството или се проповядва срещу него, но също и на най-високите степени ще откриете много йезуитизъм от най-чист вид“. (Рудолф Щайнер, Събр. съч. 198, лекция от 3 юли 1920)

Католическо-масонската “държава в държавата” предопределя бъдещето на Европа, превръщайки я в театрална сцена на своите действия, идеите за което черпи от окултизма. За нея Рудолф Щайнер говори и в други свои лекции, като например тази от 9 Декември 1916 (Рудолф Щайнер, Събр. съч. 173А), в която става въпрос за това, че тя е в еднаква степен франкмасонска и йезуитска: *“Не трябва да се смята, че на света не може да има хора, които да са едновременно йезуити и франкмасони.”* За същото говори и на друго място:

„Това, че йезуитите са заклетии врагове на произлизащото от ложите, не е важно. Всеки и всичко може да бъде обявено за враг, според мирогледа на ложите. Исторически факт обаче е, че йезуитите не само са инфилтрирали ложите и че високоставени йезуити са в контакт с висшия ръководен състав на ложите, но и че и двете групи, макар и действащи в средите на различни народи [английски и италиански], имат общ корен, независимо, че едната е дала началото на папството, а другата — на свободата, рационализма и Просвещението.“ (Рудолф

Щайнер, Събр. съч. 185, лекция от 3 ноември 1918)

В тази връзка на 4 април 1916 Рудолф Щайнер казва и нещо друго, което е особено важно — а именно оказалата се пророческа констатация: „Знаете, че йезуитите и масоните воюват едни с други. Независимо от това, високите степени на масоните и тези на йезуитите образуват едно специално братство, което представлява „държава в държавата“. Само си представете какво може да стане, когато от една страна високите степени на масонската общност служат за инструмент за определена дейност, а от друга влязат в съглашение с високите степени на определена йезуитска общност, действайки с тях за постигането на определени цели. Такъв апарат бе създаден на една територия в Северозападна Европа, намираща се между Холандия и Франция! ... Този съюз не е отскоро, а е сключен преди време под определени специални въздействия, използвани както от единия поток, така и от другия за придобиване на влияние, което е огромно.“ (Рудолф Щайнер, Събр. съч. 167, лекция от 4 април 1916)

Това изявление представлява ясен намек за намеренията на въпросната католическо-британска франкмасонска *imperium in imperio* да положи основите на това, което днес е Европейският съюз. Негово седалище е именно въпросната територия между Холандия и Франция — Белгия, където е центриран от 1957 първоначално под формата на Европейска икономическа общност с шестте страни участнички: Белгия, Италия, Люксембург, ФРГ, Холандия и Франция. Публично обявената цел е стимулирането на икономическия растеж чрез насърчаване на икономическата интеграция, кой знае защо прераснала по-късно в политическа такава. Ключово е участието на Белгия, както и на Италия, а за същността на ЕС говори най-добре мястото, където е създаден с Договора от Рим от 25 март 1957. Последният е сключен в залата на Хорациите и Куриациите на Капитолийския музей встрани от огромната бронзова статуя на папа Инокентий X (1574–1655), изваяна в средата на XVII век от Алесандро Алгарди (1598–1654) (Фиг. 4)

Фиг. 4

В тази “родилна” за Европейския съюз зала на 29 октомври 2004 г. се провежда и събитието по подписването на Европейската конституция, като за целта тя е украсена с логото на Европейския съюз. Основополагащият договор е сключен там — този път директно под благославящата ръка на сякаш наглеждащата процедурата колосална металическа статуя на папа Инокентий X (фиг. 5). Общ вид на тази част на залата вижте на адрес: https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Museos_Capitolinos,_Roma,_Italia,_2022-09-16,_DD_89-91_HDR.jpg. Всичко това, заедно със замененото по неясни причини старо лого на Европейската комисия, напомнящо на Всевиждащото око на франкмасонството (фиг. 6), показва, че поне по отношение на европейските дела превес има по-скоро “римският” елемент на окултната католическо-масонска “държава в държавата”.

Антихристът в действие

С това е свързан и най-мощният артилерийски залп на тази “държава в държавата”, предвиден за близко бъдеще, за който ще

говорим сега — а именно този, целящ се в Антихриста. Неговата поява в земния свят е предвидена още в гореспоменатата книга “Трансцедентална вселана” на Ч. Дж. Харисън, в която на стр. 100 четем:

“Както казах, ние едва сме навлязли в този период [след 1879], когато Битката [на Архангел Михаил със Змея или Антихриста] се проведе в духовната област и бе спечелена. Но трябва да мине известен брой години, преди последиците ѝ да започнат да се проявяват ясно в света. Двама души обаче са родени не навреме, а трети скоро ще се появи. Джон Уорел Кийли в Америка и Толстой в Русия са пионери на зараждащата се ера; и двамата споделят съдбата да бъдат преждевременно родени, заради което са подложени на порицание, преследване и провал. Но „който има уши да слуша“, чува тръбите на Архангелите, които обявяват славната си победа над Княза на този свят, чийто втори съд, или криза, настъпва. Има и трети — и той ще бъде свален и окован „за хиляда години“.”

Фиг. 5

Фиг. 6

“Третият”, за когото става въпрос, е Антихристът. За него става ясно, че през 1879 е победен на Небето, което означава, че предсказанията от Йоан Евангелист апокалиптични времена вече са настъпили. Те не трябва да се очакват, защото са настъпили, за което говори спечелената от Архангел Михаил битка на Небето, потвърдено и от Рудолф Щайнер. В тази връзка в редица свои лекции той отделя специално внимание на Антихриста и неговата предстояща изява на Земята, като например тези от 18, 19 и 25 ноември 1917 от цикъла “Индивидуални духовни същества и неразделната основа на света” (Събр. съч. 178; <https://galerianadumite.bg/9-individualni-duhovni-sshhestva-tyahnoto-vzdejstvie-v-dushata-na-choveka/>).

Интересно е, че лекциите са изнесени само месец след Октомврийския преврат в Русия през 1917, замислен от католическо-британските окултисти още през последните десетилетия на XIX век. В тях е отделено внимание на Антихриста, наречен така, както и Питър Тийл го нарича — а именно “същност”. Той е поставен във връзка с Христос, чиято повторна поява също се очаква, но която въпросната “държава в държавата”, или “братствата” искат да остане скрита за хората.

“Те имат стремежа да попречат хората да забележат идването на Христос като етерна индивидуалност през XX век. И този стремеж се

поражда под влиянието на една съвсем определена идея, всъщност съвсем определен волев импулс. Те се стремят да завладеят сферата на влияние, която ще се създаде чрез Христос през XX век и по-нататък, за едно друго Същество — за това ще говорим по-нататък още по-точно, — за една друга Същност. Има западни братства, които искат да оспорят Христовия импулс и на негово място да поставят друга индивидуалност, която никога не се е появявала в плът, а само като етерна индивидуалност, но изцяло с ариманическа природа. Всички машинации с мъртвите и др., за които ви говорих, в крайна сметка служат на целта да отклонят вниманието на хората от Христос, който премина през Мистерията на Голгота, и незабелязано да им натрапят господството на друга индивидуалност над Земята. Това е напълно реална борба, а не абстракция или нещо такова — това е съвсем реална борба, която цели да замести Христос с едно друго Същество за остатъка от Петата следатлантска културна епоха, както и за Шестата и Седмата. Към задачите на здравословното, честно духовно развитие принадлежи и тази — да се премахнат всички такива домогвания, които са изключително антихристиянски. Но това може да се постигне само като ясно се вникне в нещата. Защото другото Същество, което тези братства искат да провъзгласят за управник, това друго Същество ще нарекат «Христос», наистина ще го нарекат «Христос»! И е изключително необходимо правилно да се различава истинския Христос, който няма да се появи като физически въплътена индивидуалност, от това Същество, което ще се отличава от истинския Христос, защото никога досега не е било въплътено, а е Същество, достигало само до етерно проявление. То ще бъде поставено от тези братства на мястото на Христос, за да остане Христос незабелязан.” (Рудолф Щайнер, Събр. съч. 178, 18 ноември 1917)

Това показва всъщност колко могъщ и дързък е замисълът на католическо-масонската “държава в държавата” по отношение на Антихриста. Реално, колкото и да е парадоксално, тя няма намерение да го остави сам да се провъзгласи за Христос, а самата тя, по един или друг начин, смята да го обяви за такъв! Ключова е думата “управник”, означаваща предвидената за Антихриста лидерска позиция, която, както изглежда, “държавата в държавата” предвижда да бъде тази на Европейския съюз.

За замислената фалшификация в същата лекция Щайнер казва още:

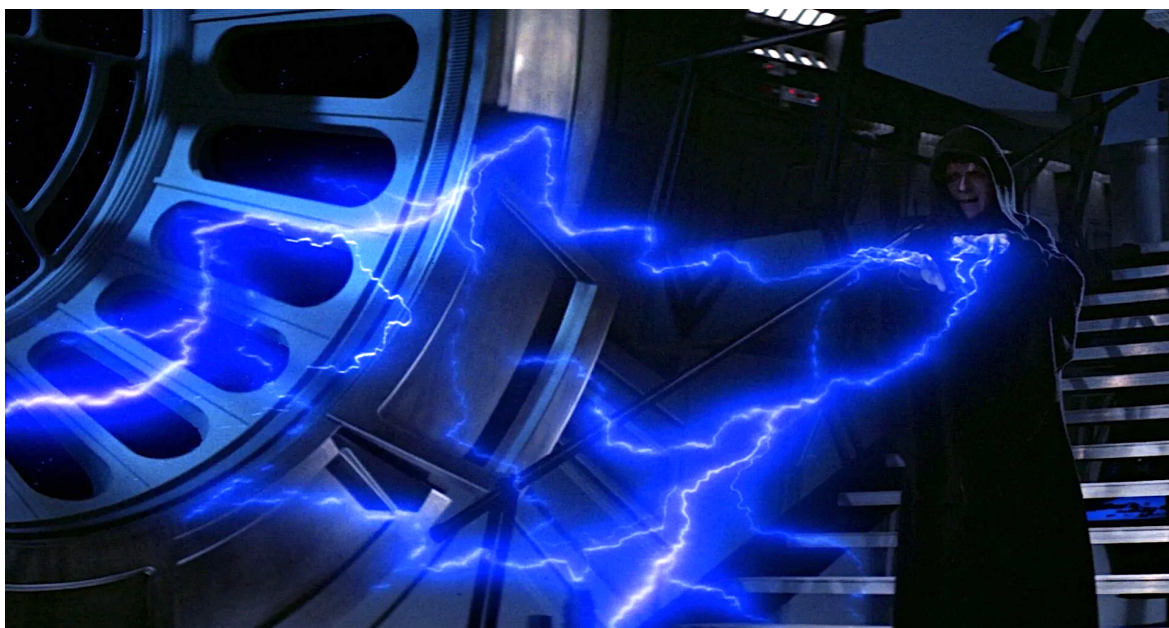
“Тук имаме борбата, която се отнася до фалшифицирането на появата на Христос през XX век. Да, този, който наблюдава живота само повърхностно и преди всичко външните дискусии за Христос, Исус и т. н. той не вижда надалеч.” (Пак там)

В тази лекция Щайнер казва и нещо друго, което ще споменем само накратко — а именно важността на това, да се познават замислите на “братствата” като средство за предпазване от тях. Става въпрос за информираност, за която говори също и Дж. Харисън в своите лекции и за която Щайнер казва: *“Няма никакво друго защитно средство срещу тези неща освен познаването им. Знае ли човек за тях, вече е предпазен. Ако знае така, че това познание да се превърне в негово истинско убеждение, истинска вяра, тогава той вече е предпазен. Но човек не бива да е прекалено ленив и да избягва усвояването на познанието за тези неща.”* (Пак там)

По този въпрос Щайнер говори и в останалите две лекции от 19 и от 25 ноември 1917, в първата от които казва, че (спонтанното) възприемане на Второто пришествие на Христос в етерния свят може да бъде възпрепятствано от *“братствата, които искат да заместят Христос с друго Същество”* (Рудолф Щайнер, Събр. съч. 178, 19 ноември 1917). Те имат желанието да премахнат Импулса на Мистерията на Голгота *“като от Запада въведат друг импулс — един вид Антихрист. В източна посока проявлението на Христовия импулс през XX век трябва да бъде парализирано чрез отклоняване на интереса от етерната поява на Христос [към физическата на Антихриста]. От страната, откъдето идва стремежът Антихристът да се представи за Христос, ще се използва това, което може да действа особено чрез най-материалните сили, но да действа именно духовно чрез най-материалните сили.”* (Рудолф Щайнер, Събр. съч. 178, 25 ноември 1917)

Всъщност бойното поле, за което говори Ч. Дж. Харисън, където ще

се срещнат интересите на Изтока и Запада, е това на Христовия Импулс, който Западът оспорва и застрашава да подчини. Става въпрос за втората поява на Христос в нова, етерна този път форма, невидима за физическите сетива, но видима за “етерните”, които хората могат да развият. Тя обаче може да остане помрачена и превърната в “частна собственост” на Католическата църква, какъвто е нейният стремеж. Това е напълно възможно, откъдето следват предупрежденията на Рудолф Щайнер, като под използването на “най-материалните” сили има предвид “магическите” способности, с които Антихристът ще разполага. Те са свързани със земния магнетизъм и електричеството, които ще действат в неговото тяло в най-висока степен, позволяващо му да манипулира с тях. За това предчувствие имат Владимир Соловьев в “Кратка повест за Антихриста” и сценаристите на филма “Междувъздушни войни”, вторите от които финализират творбите си с илюстрирането им (фиг. 7).

Фиг. 7

Алис Бейли и подготовката за появата на Антихриста

Масштабна подготовка за фалшифицирането на Христос се провежда през 60-те и 70-те години на XX век с появата на движението Ню

Ейдж. То е провокирано от учението на английската контактърка Алис Бейли (1880–1949), инспирирана по телепатичен път от анонимен учител, наречен Тибетеца. Неговата мисия е подготовката и възвестяването на Второто пришествие на Христос с обявлението, че то трябва да се случи отново в човешко физическо тяло и както преди да се разиграе пред погледа на цялото човечество. *„Христос може да дойде като личност и да ходи сред хората както преди. Това все още не се е случило, но се изготвят планове, които да му позволят да го направи“*, гласи едно от изявленията на Тибетеца (Алис Бейли, *“The reappearance of the Christ”*, Chapter three, Lucis Publishing Companies, 1949). Един аспект на това е формулиран като *“завръщане към ежедневна външна дейност, съпътстваща повторната поява на Христос сред хората.”* Задава се въпросът *“как ще се почувства той, когато настъпи часът на неговото явяване?”*, на което се отговаря: *“Обучил своите ученици, посветени и новата група световни служители, той трябва да излезе напред и да заеме видно място на световната сцена; да вземе участие в голямата драма, която се играе там.”* (Пак там)

Този пасаж е много показателен за начина, по който Бейли и т.нар. „Тибетец“ представят идеята за Второто пришествие. В него ясно личат няколко важни елемента. Първо, Христос е представен не толкова като трансцендентна божествена фигура, а като такъв, който трябва публично да „излезе на световната сцена“. Изрази като: *“take His place prominently on the world stage”* и *“take His part in the great drama”* са почти театрално-политически. Те превръщат есхатологията в глобално публично събитие, наблюдавано от цялото човечество.

Второ, текстът предполага предварителна организационна подготовка. Христос не идва спонтанно или мистично, а след като вече е „обучил“ учениците си, подготвил е „инициатите“ и е създал *„New Group of World Servers“*. Това придава на цялата схема характер на мрежова или институционална структура, а не на религиозно очакване. Именно тук се вижда паралела с идеята за авангард, подготвящ глобално приемане на определен световен лидер. Трето, много важно е противопоставянето между първото идване *„in obscurity“* и второто — *„before the eyes of the entire*

world“. За разлика от евангелския Христос, който се появява в периферията на Римската империя, новият образ е глобално видим феномен. Поради това пасажът може да се тълкува не просто като мистичен, а като програма за културна подготовка или сценарий за публична поява на световен лидер.

В рамките на нашия текст това е аргумент за подготовката не „невидимо“ духовно събитие, а внимателно режисорирано историческо и медийно явление. „Загриженост“ е отправена към самия Христос, който сякаш против волята си, ще трябва да се изяви по-масово от преди. Сякаш логично, стига се дотам да се твърди, че физическата му поява ще бъде широко отразявана и в медиите — по радиото и телевизията:

“Този път той няма да играе ролята си в неизвестност, както преди, а пред очите на целия свят. Поради малките мащаби на нашата планета, налагането на радиото и телевизията и бързината на комуникациите, отредената му роля ще бъде наблюдавана от всички и това със сигурност ще все известен ужас в Него, представлявайки известно изпитание и необходимост от приспособяване към това неизбежно болезнено преживяване.” (Пак там)

Този пасаж доразвива идеята за Второто пришествие като глобално медийно и историческо събитие. Особено важен е мотивът за технологичната среда, в която трябва да се осъществи появата на Христос. Радиото, телевизията и бързината на комуникациите не са представени просто като технически средства, а като условия, които превръщат събитието в тотално видимо и планетарно. Идеята, че ролята му този път ще бъде наблюдавана от всички подчертава именно това — появата трябва да бъде следена от цялото човечество, предполагащо вече не локално религиозно събитие, а глобален спектакъл. Самото използване на думата „роля“ е показателно, защото внушава театралност и предварително определен сценарий.

Особено интересен е психологическият момент — „това със сигурност ще все известен ужас в Него“. Тук Христос е представен

почти като човек, изправен пред непосилното напрежение на световната публичност, което е необичайно за традиционното християнство, където Христос е всемогъщият и всезнаещ Божи Син. В текста на Бейли обаче той по-скоро прилича на духовен водач, принуден да функционира в условията на модерната масова цивилизация. Следващото изречение е още по-ключово: „Той не идва като Всемогъщия Бог — продукт на човешкото невежество“, което представлява пряко дистанциране от класическото християнско богословие. Тук се отхвърля образът на Христос като всемогъщ Бог и се предлага друг модел — Христос като уязвим продължител на една историческа мисия. Твърди се, че следва „да довърши работата, която е започнал“, което доразвива идеята за незавършен исторически проект, както и за началото на нова фаза, в която Христос трябва отново активно да участва в световните външни процеси. Съществено е и твърдението, че новата му дейност ще протече „в много по-трудни условия“, с което се има предвид модерният свят, в който той трябва да бъде легитимиран по съответния начин, както и очакваните от мнозина глобални кризи.

Друг аспект от дейността на Бейли, обусловена от т.нар. Тибетец, е идеята за „световни служители“ в създадените организации: Луцис Тръст, Школата на Арканите и т.нар. Триъгълници. Учениците в тази мрежа (хора предимно в англоговорящия свят) в уречен час по няколко пъти на ден се свързват помежду си мисловно и изричат „Великия призив“, предаден на Тибетеца (уж) от Махатмите и Христос (https://www.lucistrust.org/the_great_invocation). Основният мотив е следният:

От извора на Любовта в сърцето Божие,

Любов да бликне към човешките сърца -

Христос да се завърне на Земята.

Тази част от т.нар. „Велик призив“ е особено важна, защото в концентрирана форма изразява цялата логика на очакваното

физическо завръщане на Христос в Ню Ейдж и бейлианската традиция. Формално текстът звучи като молитва, но в контекста на цялото учение функционира като призоваване на определено физическо присъствие на Христос в света. Ключов е третият ред: „Христос да се завърне на Земята“, където формулировката е пределно конкретна. Не се казва „Христовият дух да се прояви“ или „съзнанието на Христос да се пробуди“, а именно „Христос да се завърне на Земята“, което в контекста на текстовете на Бейли означава реално присъствие в историческия и обществения свят. Това е в пълно съответствие с другите нейни твърдения, че Христос ще „ходи сред хората“, „пред очите на целия свят“, както заеме „видно място на световната сцена“ и др.

Важно е и това, че Бейли получава „Великият призив“ през 1945 по начин, който нейната основна международна организация Lucis Trust обяснява с Втората световна война и нейните последици:

*„Агонията на войната и страданието на цялото човешко семейство доведоха Христос през 1945 г. до вземането на велико решение. Той реши отново да влезе във **физически контакт** с човечеството, ако самите хора поставят началните основи на правилни човешки отношения; и даде на света една от най-древните молитви, познати някога, която дотогава не бе позволено да се използва освен от най-възвишените духовни Същества. Самият Христос използва Великия призив за първи път през юни 1945 г.“* (https://www.lucistrust.org/the_great_invocation/history_1)

Това пояснение е своеобразен връх в кариерата на Бейли и Тибетеца, защото окончателно затвърждава идеята за ново физическо участие на Христос в човешката история. Ключовият израз — „отново да влезе във физически контакт с човечеството“ — далеч надхвърля символичното или мистично тълкуване. Той предполага реално взаимодействие с човешкия свят и загатва за предстоящо активно историческо присъствие на Христос, а не просто за вътрешно духовно пробуждане. Това напълно съответства на внушенията за физически видима повторна поява на Христос, превръщайки „Великия призив“ от обикновена молитва в

своеобразен инструмент за психологическа и културна подготовка.

Избраният исторически момент е много важен, защото годината 1945 бележи края на Втората световна война и началото на ядрената епоха, в който контекст катастрофалното състояние на света започва да се интерпретира като начало на нова глобална ера. Особено впечатляващо е преплитането между духовност и световна криза — модел, който напомня апокалиптичните очаквания за период на глобални сътресения преди появата на Антихриста. В този смисъл кризата не се разглежда просто като трагедия, а като необходим преход към нов етап от човешката история.

„Великият призив“ така престава да бъде абстрактна духовна молитва, а се превръща в част от проект за подготовка на съзнанието за идването на глобална „месианска“ фигура. В бейлианската интерпретация това е Христос, но в критичния прочит, който свързва тези идеи с предупрежденията на Рудолф Щайнер, става дума за възможността подобен образ да послужи като прикритие за Антихриста. Именно тук се появява мотивът за фалшифицирането на Христовото явяване — идея, според която човечеството може да бъде подготвено да приеме друга фигура под името „Христос“, ако тя бъде представена като носител на мир, единство и нов световен ред.

Разпространението на „Великия призив“ през 60-те и 70-те години в Ню Ейдж средите на англоезичния свят допринася за оформянето на подобна културна атмосфера. Той се използва в организации като „Финдхорн“, „Универсалната и Триумфална църква“, „Новия Световен алианс“, „Института Есален“, „Калифорнийския институт за интегрални изследвания“, „Еранос“, „Първия Земен Батальон“ и други. Някои от тези среди получават достъп до международни институции и политически кръгове, включително в рамките на ООН и Белия дом, което засилва усещането за проект с глобални културни амбиции.

В този контекст особено важно е учението на Бейли за т.нар. „екстернализация на Йерархията“ — процес, при който духовните

Учители или Махатми постепенно поемат ръководството на ключови обществени и институционални структури чрез свои „посветени“. Така се създава модел на духовно-идеологическа трансформация на обществото, подготвящ условията за появата на фигура, която да се движи „свободно сред хората, в телесно присъствие“. Именно този акцент върху физическата и обществено видима поява отличава бейлианската традиция от класическите християнски представи за Второто пришествие.

Нито едно от обещанията на учителя на Алис Бейли, когото тя никога не вижда с очите си, не се сбъдва нито до края на XX век, нито след това. Учението постепенно отшумява без следа и без никой да отбележи неговата пълна несъстоятелност. Освен всичко друго, това показва, че т.нар. Тибетец едва ли е посланик на Махатмите или вестител на Христос, а по-скоро мистификатор — подобно на много други подставени фигури в средите на британската окултно-масонска „дълбока държава“. Самият модел на телепатично вдъхновяване, въвеждащо контактьора в заблуждение, е добре познат от публичните разкрития на Ч. Дж. Харисън в „Трансцендентална вселена“ и от редица лекции на Рудолф Щайнер. И двамата подробно описват механизма, чрез който още Елена Блаватска е била въввлечена в подобна заблуда — посредством специално телепатично въздействие от страна на подставен фалшив махатма, свързан с англо-американско окултно-масонско братство. Сред другите фигури, които попадат под подобно влияние, са Пол Синет, Чарлс Ледбитър, Кришнамурти и Елена Ръорих, чието творчество също се разглежда като част от подобни мистификации. При Алис Бейли обаче целта изглежда по-специфична — да се внуши на човечеството очакването за предстоящо физическо възплъщение на Христос, което според нашия критичен прочит прикрива идеята за появата на Антихриста. Според нейното и на Тибетеца пророчество това може да се очаква „някъде след 2025 г. сл. Хр.“.

Обратно към Питър Тийл

Експериментът, проведен с Алис Бейли, е специален, защото с него се полагат основите на Ню Ейдж културата, която е най-масовата форма на фалшив окултизъм през XX век. Той заблуждава западното човечество в продължение на цели четири десетилетия и го подготвя за провеждането на фалшификацията на всички фалшификации, която е тази с Антихриста. Несъмнено става въпрос за друг, изключително успешен „изстрел“ на далекобойната окултно-масонска артилерия, даден обаче, както личи по всичко, преди всичко от нейната англосаксонска или „лондонска“ съставка. За това говорят, първо, използването на телепатия, която е патент на англосаксонските окултисти, и второ, фактът, че въздействията му са насочени предимно към англоговорящия свят. Другата компонента тук остава скрита и тя е тази на Католическата църква, която също не е за пренебрегване и, доколкото става ясно от указанията на Р. Щайнер, с които отново ще си послужим — други подобни няма, — ще играе основна роля в бъдещето, когато се появи Антихристът. За това говори днешното все по-хаотично световно състояние, за което сякаш се отнася следното предупреждение:

“Това може ще стане с помощта на мъдростта на света или с тази на слепите инстинкти. Във втория случай ще възникне едно напълно антисоциално състояние, каквото сега се подготвя в Русия. Това, скъпи приятели, постепенно ще предизвика антисоциално състояние, срещу което английското или северноамериканското правителство, да не говорим за френското или което и да е друго, ще бъдат абсолютно беззащитни. Наивно е да се смята, че английският парламент ще може да се справи с това, което ще завладее човечеството, когато индивидуалното съзнание започне да действа само по инстинкт. Има една сила обаче, която е в готовност да го направи, и това е Рим! Въпросът е само как ще стане това. Рим може да наложи свое господство; той разполага с необходимите средства. Следователно истинският въпрос не е дали ще надделее болшевизмът или англосаксонската буржоазия, а дали ще има антисоциален хаос, водещ до господство на Рим, или нещо друго по усмотрение на човечеството.”

(Рудолф Щайнер, Събр. съч. 198, лекция от 6 юни 1920, <https://rsarchive.org/Lectures/GA198/English/UNK1969/19200606p01.html>)

В този откъс Щайнер противопоставя духовно ориентирания индивидуализъм на чисто инстинктивния, материалистичен и колективно-душевен практицизъм. Според него, ако от двете сили остане само втората, обществото неизбежно ще изпадне в състояние на антисоциален хаос като този по време на болшевишката епоха на Изток. Текстът не защитава нито Русия, нито англо-американския модел, а двете страни се разглеждат като симптоми на една и съща възможна духовна криза. Русия тук изглежда само като лаборатория на крайния антисоциален експеримент, при който западните парламентарни системи може да се окажат безсилни пред последиците от материализма.

Според Щайнер нито капиталистическата буржоазия, нито социалистическият колективизъм могат да решат проблема, защото и двете остават в рамките на материалистичното съзнание. За това по някакъв начин е подготвен само Рим, с което се няма предвид държавата Италия, а Католическата църква като централизирана окултно-масонска и духовно-политическа сила. Когато обществата изпаднат в хаос, тя ще бъде единствената институция, способна да наложи нова форма на универсално социалистическо управление от нов тип, за която в същата лекция Щайнер казва:

*“Католическата църква днес не се отличава с наивност — наивни са нейните противници! Именно те не вярват колко велика може да бъде насоката ѝ, за която говоря; те не вярват, че тя отдавна е предвидила, че в Европа ще настъпи това социално състояние, което днес е налице [в Русия], и че отдавна е взела мерки как да действа в това социално състояние. И това, за което Католическата църква е взела мерки, е да опосредства установяването на **най-радикален социализъм, комунизъм!**”* (Пак там.)

В този откъс Католическата църква не е представена като пасивна

религиозна институция, а като стратегическа, „далекобойно“ мислеща сила, способна да предвижда дълбоки исторически трансформации и дори да ги използва в своя полза. Особено важно е, че Щайнер не говори за противопоставяне между католицизъм и социализъм, а допуска възможността за тяхното историческо припокриване под формата на централизирана религиозна власт и нови радикални социални форми на управление. Именно тук се крие парадоксалният момент в текста: институция, традиционно възприемана като консервативна, духовна и антисоциалистическа, е представена като потенциален посредник за установяването на нов тип универсален социален ред.

Под „най-радикален социализъм“ и „комунизъм“ тук не трябва да се разбира единствено класическият марксизъм, а по-широка форма на колективно организирано общество, при което индивидуалната духовна автономия постепенно отслабва. Щайнер свързва този процес с кризата на индивидуалното материалистично съзнание и с опасността човекът да действа не от свободен духовен импулс, а под въздействието на физически, икономически, социални и други сходни инстинктивни сили.

Пасажът функционира като аргумент, че социалният хаос може да бъде използван — а според тази интерпретация дори и предизвикан — като предпоставка за изграждане на нов глобален ред, наподобяващ модела на СССР от епохата на социализма. В рамките на този прочит и двата процеса се свързват с една ватиканско-британска окултна „държава в държавата“, за която се твърди, че първоначално е съдействала за въвеждането на подобен модел в Русия, а впоследствие го е предвиждала и за цяла Европа. Именно в този контекст привеждаме и следното предупреждение на Щайнер, според което един ден в Европа може да се *„установи каста от господари на Запад и каста от икономически роби на изток от Рейн в посока Азия. Това не означава каста от роби в древногръцкия смисъл на думата, а каста от икономически роби, организирани по социалистически начин.“* (Рудолф Щайнер, Събр. съч. 186, лекция от 1 декември 1918, <https://rsarchive.org/Lectures/GA186/English/>

AP1941/19181201p01.html)

Това е само едно от няколко изказвания на Щайнер по въпроса, от които ще приведем още само едно:

“Виждаме как естествените науки са се издигнали до определени висоти, как например на Изток – а за съжаление това няма да остане на Изток – образованието, което е постигнато чрез това естественонаучно мислене, сега иска да извлече от него принципи за социално съжителство, както може да се види на Изток, че с научна социална политика не може да се направи нищо друго, освен да се организират най-дивите човешки инстинкти, да се организират по такъв начин, че организацията да доведе човечеството до неговото падение.” (Рудолф Щайнер, Събр. съч. 334, лекция от 18 март 1920, <https://rsarchive.org/Lectures/GA334/English/SOL2024/19200318s01.html>)

Тук отново Щайнер разглежда социализма не просто като политическа система, а като симптом на по-дълбока трансформация в човешкото съзнание. Основната му теза е, че когато принципите на природните науки, основани на материалистичното мислене, се пренесат директно в социалната сфера, резултатът не е хармонично общество. В този смисъл „организацията на най-дивите човешки инстинкти“ не означава социален ред, а предупреждение, че рационално-техническият подход към обществото може да доведе до системи, които усилват, вместо да обуздават, най-ниските импулси на човешката природа. Важен е и геополитическият елемент: Щайнер свързва тези процеси първоначално с Изтока, но подчертава, че те няма да останат ограничени само там. Това не е конкретна прогноза в тесен исторически смисъл, а по-скоро цивилизационна диагноза — идеята, че един и същ тип социален строй може да се разпространи глобално.

“Ще се види как например това, което в известен смисъл е концентрирано в зародишна форма в днешния большевизъм, ще бъде интегрирано в цялостното земно развитие на човечеството.” (Рудолф

Щайнер, Събр. съч. 346, лекция от 12 септември 1924, <https://rsarchive.org/Lectures/GA346/English/UNK1995/19240912v02.html>)

Подобни очаквания имат и някои автори на антиутопии като Евгений Замятин „Ние“ (1920) и неговите деривати „Котловина“ (1930) на Андрей Платонов, „Прекрасният нов свят“ (1932) от Олдъс Хъксли, „Войната на саламандрите“ (1936) на Карел Чапек, „Фермата на животните“ (1945) и „1984“ (1948) Джордж Оруел, „451 градуса по Фаренхайт“ (1953) на Рей Бредбъри и др., които разглеждат една потисническа единна държава със социалистически привкус. Интересното е, че именно към нея се стремят духове като Антихриста, за което Щайнер в една от последните си лекции казва:

„Не Световната война, а последвалото я е по-страшно — и ще става още по-страшно — като сегашното състояние на Русия например е това, към което се стремят духовете на Сорат, проникващи в човешките души.“ (Пак там.)

Разбира се, до описаното положение на Русия не би се стигнало без намесата на двуглавата окултна „държава в държавата“ и контролираните от нея световни, държавни, религиозни и други институции. Що се отнася до днешното положение, особено странен и трудно обясним е опитът за намеса на Ватикана в технологичната сфера, която е извън неговите компетенции. Той може да бъде истински разбран само в светлината на очакваната поява на Антихриста.

По логиката на всичко казано дотук Католическата църква се явява главният цивилизационен инкубатор, който „произвежда“ Антихриста, за което говори съвпадението на целите им. А те са свързани главно със създаването на един нов социалистически обществен строй, съответстващ на една напълно нова световна реалност, продиктувана от появата на Антихриста. Ватиканът планира да го обяви за Христос и по този начин да го наложи в света, възползвайки се после от постигнатото от него.

Името Христос той вероятно няма да може сам да си даде, защото по един или друг начин, то може да му бъде наложено в медиите, контролирани от римо-масонската „държава в държавата“. Това би погребало мечтите за многополюсен свят на страни като Китай, Русия, Индия, Бразилия и др., които си представят нов глобален ред, слагащ край на хегемонията на Запада. С помощта на Антихриста властта по-скоро ще си остане там, където е — в окултната „държава в държавата“ с нейните две подразделения в Рим и Лондон.

На този фон днешната война на САЩ и Израел с Иран и планът „Велик Израел“ изглеждат като проекти, предназначени по-скоро за заблуда. Целта изглежда е предизвикването на хаос в световната икономика, отслабващ държавите, и специално Европейският съюз, за да може той по-лесно да се трансформира в единна европейска федерална държава — форма, която е по вкуса както на Антихриста, така и на световното окултно задкулисие. По този начин т още може да реализира дългогодишните си планове за построяването на „радикален социализъм, комунизъм“ с помощта на Антихриста, който социален ред след неговата смърт да бъде запазен. Това би бил един централизиран глобален ред, при който политическата, икономическата и духовната власт постепенно се сливат в единна структура на управление. В тази рамка ролята на Антихриста не е просто разрушителна, а преобразуваща: да установи нова форма на световна организация, представяна като гарант за мир, стабилност и единство след период на криза и разпад. Крайната цел би била запазването на този социален ред дори след неговата смърт, така че самата система да продължи да функционира като самоподдържащ се механизъм за глобално управление.

Стратегията за интронизацията на Антихриста под маската на Христос представлява мащабен секретен проект, оформен в окултните среди на Ватикана и британското масонство след 1879 г. След случилата се по това време духовна победа на Архангел Михаил в небесната битка, тези две сили започват да изграждат своеобразно нейно земно отражение, създавайки Европейския съюз

като институционален „капан“ за идващата антихристова същност. Идеята изглежда възниква още в края на XIX век (вж. Z. Tóth Csaba, “Abduction of Europe: ‘The federation of Europe is the only hope we have’ – Lord Robert Cecil of Chelwood, 1897”; <https://www.perseus.ch/PDF-Dateien/Stead.pdf>), и според нея целта е осигуряването на защита за посветените елити за сметка на останалото, нищо неподозиращо човечество. Тя би им осигурила достъп до скрито познание, дългосрочно стратегическо планиране и позиции на влияние в институциите, докато по-широката част от населението би останала в неведение относно идеологически и духовни цели зад този процес.

За разлика от Рудолф Щайнер, който говори открито за появата на Антихриста, римо-масонската “държава в държавата” съзнателно я прикрива, в контекста на което се поставя и причината за острата враждебност към Питър Тийл. Чрез публичното повдигане на темата той застрашава не само тайната около идването на Антихриста, но и възможността определени кръгове да упражнят контрол над процеса на реализация. Затова Римокатолическата църква използва медиите като бухалка — съвременна форма на „инквизиция“ — стигайки дотам символично да осъди Тийл на най-страшното: „българизация“ (от *bougre*), означаващо изгаряне на клада. В условията на нарастващ глобален хаос предупрежденията му за предстоящото появяване на Антихриста ще придобиват все по-голяма тежест.

Сблъсъкът между визионерския апокалиптизъм на Питър Тийл и институционалната съпротива на Ватикана очертава една дълбока ценностна и есхатологична криза в съвременния свят, в която дебатът за изкуствения интелект надхвърля технологичните параметри и се превръща в модерна форма на политическа теология. Докато Тийл вижда в централизирания контрол върху технологиите и глобалните регулаторни инициативи на Католическата църква подготовка за идването на Антихриста под формата на световна тирания, Ватикана отвърща чрез неговото и на технологичния елит сатанизиране, както и с обвинения в ерес, защитавайки собствената си властова територия. Така религиозни архетипи се ревитализират, а иновациите се превръщат в бойно

поле за съдбата на индивидуалната свобода. В крайна сметка зад паравана на етичните дебати около AI се води фундаментална битка за устройството на бъдещата култура и посоката на бъдещия християнски импулс — битка, в която както старите окултни йерархии, така и новите технологични суверени претендират за ролята на спасители.